

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. Велико Търново, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **И.КА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20224110102704 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Е. Г. М., в която се излагат твърдения, че с постановление *****за престъпление по *. Изтъква се, че с постановление от 08.06.2022г. на *****, влязло в сила на 29.06.2022г., наказателното производство е прекратено тъй като деянието не съставлява престъпление. Ищецът твърди, че от воденото срещу него досъдебно производство е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се преживян стрес и безпокойство, които са се отразили неблагоприятно на здравословното му състояние. Навежда доводи и за причинени имуществени вреди, изразяващи се в извършени разходи за адвокатско възнаграждение от 50 лв., свързани с предприемане на действия за снемане на полицейската регистрация, която е извършена след привличането му като обвиняем. С оглед гореизложеното се отправя искане до съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 лв., обезщетение за имуществени вреди в размер на 50 лв., ведно със законната лихва, считано от 29.06.2022г. до окончателното изплащане на задълженията, както и направените по делото разноски.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК представя отговор, в който оспорва основателността на исковите претенции. Оспорва твърденията за претърпени вреди от ищеца и техния размер като алтернативно излага становище, че същите са прекомерни. С оглед гореизложеното, отправя искане за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени искове по чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На основание чл. 212, ал. 1 от НПК с постановление *е образувано досъдебно производство *за престъпление по ч*. Последвало е привличане на ищеца като обвиняем с постановление *****. Постановлението е предявено на Е. М. на * като е наложена мярка за неотклонение „Подписка”, а на основание чл. 68, ал. 1 от ЗМВР е извършена полицейска регистрация. В хода на разследването наблюдаващият прокурор установил, че са налице предпоставки по чл. 9, ал. 2 от НК като с постановление от ***** наказателното производство по досъдебно производство ***** е прекратено, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. На 20.07.2022г. ищецът упълномощил адвокат за подаване на искане за снемане на полицейската регистрация, за което платил адвокатско възнаграждение от 50 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Срещу Е. М. е било повдигнато обвинение по наказателно дело, което впоследствие е прекратено поради това, че деянието не съставлява престъпление. Това обуславя наличие на предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника да заплати на ищеца обезщетение за причинените вреди от тези незаконосъобразни действия, които са ограничили правото му на спокоен живот и са довели до отрицателни за него последици. Без значение за възникване на отговорността е обстоятелството дали прекратяването на наказателното производство е извършено преди или след като на лицето е било повдигнато обвинение, тъй като в случая е важен фактът на засягане на личната му сфера, който настъпва от момента, в който спрямо него се извършват действия по разследването, а не от формалното му привличане в качеството на обвиняем.

При претендирана отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на ищеца е да докаже засягането на съответното благо /засягането на правото на личен живот, на чест, достойнство, на физическа и психическа неприкосновеност, на личностно развитие, на социална и професионална реализация и др./, като при установяване на останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан по основание. Следва да се посочи, че търсещият обезщетение не следва да установява всяко свое конкретно негативно изживяване и след като претенцията му е доказана по основание, тя не може да бъде отхвърлена като неоснователна поради липсата на доказателства за размер ѝ, а следва да се приложи разпоредбата на чл. 162 от ГПК. Предвид неоснователното обвиняване в извършване на престъпление, ищецът е търпял неимуществени вреди. Те се изразяват в психически страдания, стрес и притеснения във връзка с неоснователно повдигнатото обвинение и страха от осъждане. Касае се за вреди, които всеки индивид при подобни обстоятелства неминуемо търпи, поради което не е необходимо и ангажиране на допълнителни доказателства за установяването им. По отношение на вредите в имуществената сфера на ищеца във връзка с извършване на полицейска регистрация се установява, че те нямаше да настъпят ако срещу Е. М. не се водеше наказателно производство. Възражението на ответника за приложение на чл. 5 от ЗОДОВ е

неоснователно, тъй като неблагоприятните изменения в личната и имуществена сфера на ищеца са настъпили след образуване на наказателното производство, за което той няма вина с оглед влязлото в сила постановление за прекратяването му. С действията си по време на наказателното преследване ищецът не е създал и предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение. От гореизложеното се достига до извод, че са налице елементите от фактическия състав обосноваващи отговорност на ответника по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, поради което предявените искове са доказани по основание.

Както беше посочено, ищецът със сигурност е претърпял неимуществени вреди от изживян стрес и душевни страдания от незаконно предприетата наказателна репресия, която е нарушила нормалния му начин на живот, пораждайки негативни психични изживявания, притеснения във връзка с неоснователно повдигнатото му обвинение и страх от осъждане, които са обичайни за всеки човек поставен в подобна ситуация. Поради изложеното с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съдът съпоставяйки характера и интензитета на увреждането, който е бил най-силен след предявяване на постановлението за привличане на ищеца като обвиняем, начинът и обстоятелствата, при които то е извършено и продължителността на наказателното производство от пет месеца, намира че обезщетението за претърпени неимуществени вреди за сумата от 500 лв. е справедливо. Обезщетение над този размер е прекомерно и не отговаря на горепосочените критерии предвид обстоятелството, че отражението на наказателното производство върху характера и душевното спокойствие на ищеца съответства на обичайното в подобни случаи като не е установена трайна промяна на психоемоционалното му състояние или други неблагоприятни изменения на здравето. Производство е водено за престъпление, което не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, приключило е на досъдебна фаза за относително кратък срок, през който на ищеца е наложена най-леката мярка за неотклонение. С оглед гореизложеното, ответникът следва да бъде осъден да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв., като претенцията за разликата от 500 лв. до 3000 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ищецът е претърпял и имуществени вреди от воденото срещу него наказателно производство, защото е направил разходи от 50 лв. за адвокатско възнаграждение поради необходимост от извършване на правни действия за снемане на полицейската регистрация по реда на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Поради изложеното претенцията по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за плащане обезщетение за имуществени вреди е основателна и следва да бъде уважена в претендирания размер.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение №3 от 22.04.2005г. по тълк. д. №3/2004г. на ОСГК на ВКС, от момента на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство ответникът е изпаднал в забава, поради което следва да бъде осъден да заплати на ищеца и законната лихва върху присъдените обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, считано от 29.06.2022г. до окончателното изплащане на задълженията.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски за

държавна такса и адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете. Възражението за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 400 лв. е неоснователно. Делото не се отличава с фактическа или с правна сложност, но адвокатското възнаграждение не надвишава минималния размер определен по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. и съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК не може да бъде присъдено в по-нисък размер. С оглед гореизложеното ответникът бъде осъден да заплати на ищеца 92,13 лв., от които 72,13 лв. за адвокатско възнаграждение и 20 лв. за държавна такса.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Осъжда *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на Е. Г. М. с ЕГН: ***** *, сумата от 500 лв. /петстотин лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 50 лв. /петдесет лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, от обвинение в извършване на престъпление по *****, ведно със законната лихва, считано от 29.06.2022г. до окончателното изплащане на задълженията, както и сумата от 92,13 лв. /деветдесет и два лева и тринадесет стотинки/, представляващи направени по делото разноси, като отхвърля предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в частта за разликата от 500 лв. до 3000 лв.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____